هرگاه زنِ یکی از شما اجازه ی رفتن به مسجد خواست، او را منع نکند.

از عبدالله بن عمر رضی الله عنهما روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «إذا اسْتَأذَنَت أَحَدَكُم امرَأَتُه إلى المسجِد فَلا يَمنَعهَا»: «هرگاه زن یکی از شما اجازه ی رفتن به مسجد خواست، او را منع نکند». وقتی بلال بن عبد الله این حدیث را شنید گفت: به خدا قسم آنان را از این کار باز می داریم. این بود که عبد الله ابن عمر رضی الله عنهما رو به وی کرد و به شدت به او ناسزا گفت؛ ناسزایی که تا به حال از عبدالله بن عمر نشنیده بودم. و به او گفت: می گویم رسول الله صلی الله علیه وسلم چنین فرموده است و تو می گویی آنان را باز می داریم؟ و در لفظ دیگری آمده است: «لا تَمنَعُوا إِمَاء الله مسَاجِد الله»: «زنان را از رفتن به مساجد الله باز ندارید».

[صحیح است] [هر دو روایت متفق علیه است]

ابن عمر رضی الله عنهما روایت می کند که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: هرگاه همسر یکی از شما اجازه ی رفتن به مسجد خواست، او را از رفتن به مسجد باز ندارید؛ تا از فضیلت شرکت در جماعت محروم نماند؛ این حدیث بیانگر حکم خروج زنان برای نماز خواندن در مسجد می باشد که جایز بودن آن است. وقتی عبدالله بن عمر این حدیث را روایت می کرد، یکی از پسرانش به نام بلال حضور داشت؛ بلال که تغییر وضعیت زنان و تساهل آنان در آرایش و آراستگی را در جامعه ی زمان خود می دید و آن را با زمان رسول الله صلی الله علیه وسلم مقایسه می کرد، غیرتش باعث شد – بدون قصد اعتراض به شارع - چنین سخنی بگوید: به خدا سوگند آنان را باز می داریم. اما پدرش این سخنش را حمل بر اعتراض نمود و آن را مصداق رد سخن پیامبر صلی الله علیه وسلم دانست؛ لذا خشم و غضب به خاطر الله و رسولش او را واداشت که دشنام و ناسزای بی سابقه ای نثار پسرش کند. و گفت: از رسول الله صلی الله علیه وسلم به تو خبر می دهم و تو می گویی: به خدا سوگند آنها را باز می داریم؟

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3325